

شکوه و عظمت « ضیافتِ ماهِ مبارکِ رمضان » در چیست؟

در « ماه مبارک رمضان » حوادثِ مهمی رخ داده که به فرموده قرآن « نزولِ قرآن » مهمترین آنهاست:

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي: أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ ... (بقره/۱۸۵)

« قرآن »، « کلامِ قطعی خالقِ جهان و همه مخلوقات و مجموعه‌ای « جامع و تمام و کامل » برای « قرائت شدن » است که خداوند « قبل از ورودِ انسان به دنیا » آن را « بالقوه » به او « تعلیم » نمود:

الرَّحْمَنُ (۱) عَلَّمَ الْقُرْآنَ (۲) خَلَقَ الْإِنْسَانَ (رحمن/۳)

با « بعثت خاتم النبیین » صلی الله علیه و آله بشر به « بلوغ » رسید و در « ضیافتِ ماه مبارک رمضان » بشر با « نزولِ قرآن » به عنوان « الذکر » موردِ « یادآوری » قرار گرفت تا آن را از خود « ظاهر » کند:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ ... (حجر/۹)

پس بشر در « ضیافتِ با شکوه رمضان » لایق شد « قرآن بالقوه » خود را با « الذکر » به یاد آورد و با « فعال » کردن « تفکر و تعقل و بصیرت » خود آن را عاقلانه و مؤمنانه و آگاهانه « قرائت » کند تا « اندیشه و نگاهی حیاتبخش » در « جوارح » او « جاری » شود و او را به « حیاتِ طیبه » برساند.

لذا خداوند به هر انسانِ عاقل و خواهانِ « سلامتِ همه‌جانبه و سعادتِ جاودانه » « فرمان » می‌دهد:

فَاقْرَأْ مَا تيسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ ... فَاَقْرَأْ مَا تيسَّرَ مِنْهُ (مزمّل/۲۰) (هر قدر می‌توانید قرآن را قرائت کنید).

« قرائتِ قرآن » (تراز کردنِ باورهای قلبی خود با قرآنِ صامت) برای زندگی انسان چه « ضرورتی » دارد؟

خداوند می‌فرماید: « اولین خاصیتِ قرآن، « مقصدنما و موقعیت‌یاب بودن » آن برای همگان است:

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي: أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِلنَّاسِ ... (بقره/۱۸۵)

و « دومین خاصیتِ قرآن، « روشن‌کننده بودنِ حدودِ مجازِ راهِ زندگیِ سالم » (برای مؤمنین) است:

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي: أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى ... (بقره/۱۸۵) (نمل/۲)

و « سومین خاصیتِ قرآن اینست که « تفکیک‌کننده حق و باطل و خیر و شر » (برای متّقین) است:

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي: أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ ... (بقره/۱۸۵) (أنفال/۲۹)

خدایا! در این ضیافت با شکوه به ما توفیقِ « قرائتِ قرآن را عطا کن تا حق و باطل را در هر زمینه‌ای از زندگی درست بفهمیم و فقط « حق » را بخواهیم و « خیر » را بجوئیم تا لایقِ « ظهورِ همه حق » شویم.